

Hegyi István csíkszeredai lelkipásztor méltatása

Hegyi István 1942. május 26-án született az udvarhelyszéki Peteken. Felmenői között, több nemzedékre visszamenően ott találjuk nemzetünk leghűségesebb „napszámosait” – a lelkipásztorokat és tanítókat. A hivatástudatot a peteki, majd a székelyudvarhelyi parókián szívja magába, melyet szent örökségként visz magával életre szóló útravalóul.

A helyben elvégzett elemi iskola után a Nagyenyedi Bethlen Gábor Református Kollégiumból szervezett középiskolába kerül. Az ötvenes években, bár tüzzel-vassal irtják a régi kollégiumi hagyományokat, mégis néhány tanár és a diákság törekszik a régi szellemiség ápolására. Ebből a közösségépítő munkából Hegyi István is derekasan kiveszi a részét.

1960-ban érettségizik, és még ebben az évben jelentkezik a Protestáns Teológiai Intézetbe. Az 1956-os forradalom utáni megtorlások miatt ezek azok az évek, amelyekre leginkább rányomja bélyegét a kommunista diktatúra. Évfolyamonként csupán 7 – 8 diák jelentkezik a megszokott 30–40-es létszám helyett. Ezt a nehéz időszakot csak a „Két H” – val, hittel és humorral – lehetett átvészelni. Hegyi István mind hitével, mind humorával próbálta gyógyítani ezt a megsebzett légkört.

1965-ben segédlelkészi kinevezéssel kerül Csíkszentmártonba. Ez szórványgyülekezet. Hozzá tartoznak az alcsíki református szórványok is. Ebben a római katolikus vallású közegben kutatja fel a református családokat és a vegyes házasságban élő református lelkeket. 22 éven át végzi – szolgálati jármű nélkül – ezt a nemzeti és felekezeti kisebbségben folyó áldozatkész munkát.

1986-ban választja meg lelkipásztorának a csíkszeredai református egyházközség. 20 éve itt végzi hűséges szolgálatát. Az ő kitartó munkájának köszönhető, hogy a korábban mindössze 400 lelkes gyülekezetből mára a közösség 2200 lelkes lett. Ő jól tudta, hogy a híveket fel kell kutatni, református öntudatukban meg kell erősíteni, aztán be kell építeni a gyülekezeti közösségbe, végül pedig meg kell tartani őket ebben az élő közösségben.

Az 1989-es változások után sikerül megépítenie Csíkszereda első református templomát és azután a modern parókiát – mindezt a reformátusság nagy meglepésére. Ez az építkezési munka is hozzájárult a gyülekezeti közösség összekovácsolásához, és ahhoz, hogy a reformátusság ebben a római katolikus tengerben elnyerje az őt megillető egyházi és társadalmi elismertséget.

Hegyi István hitvestársával és három gyermekével együtt lényegesen hozzájárult ahhoz, hogy Csíkszeredában „érdemes legyen reformátusnak lenni”! Ha keressük ennek a szórványszolgálatnak a titkát, akkor azt abban a prófétai vezérelvben találhatjuk meg, melyet lelkész-esperes édesapja hagyományozott családjára és erdélyi református egyházára, s amelyet ő tömören így fogalmazott meg: „Szeretni kell, nagyon szeretni, a mi református magyar népünket, még bűnei dacára is!”.

A csíkszeredai új templom

Ennek a hűséges, következetes és kitartó munkának elismeréséül terjesztem elő Hegyi István lelkipásztort a Czelder Márton díjra.

Jenei Tamás
belmissziói előadó

Megjelent a *Levél. Ünnepi üzenet az Erdélyben és Kárpátokon kívül szétszórtságban élő magyar keresztyének számára* című időszaki kiadványunk 2006. Advent - Karácsony számában. p. 23